

FESTIVALSKA

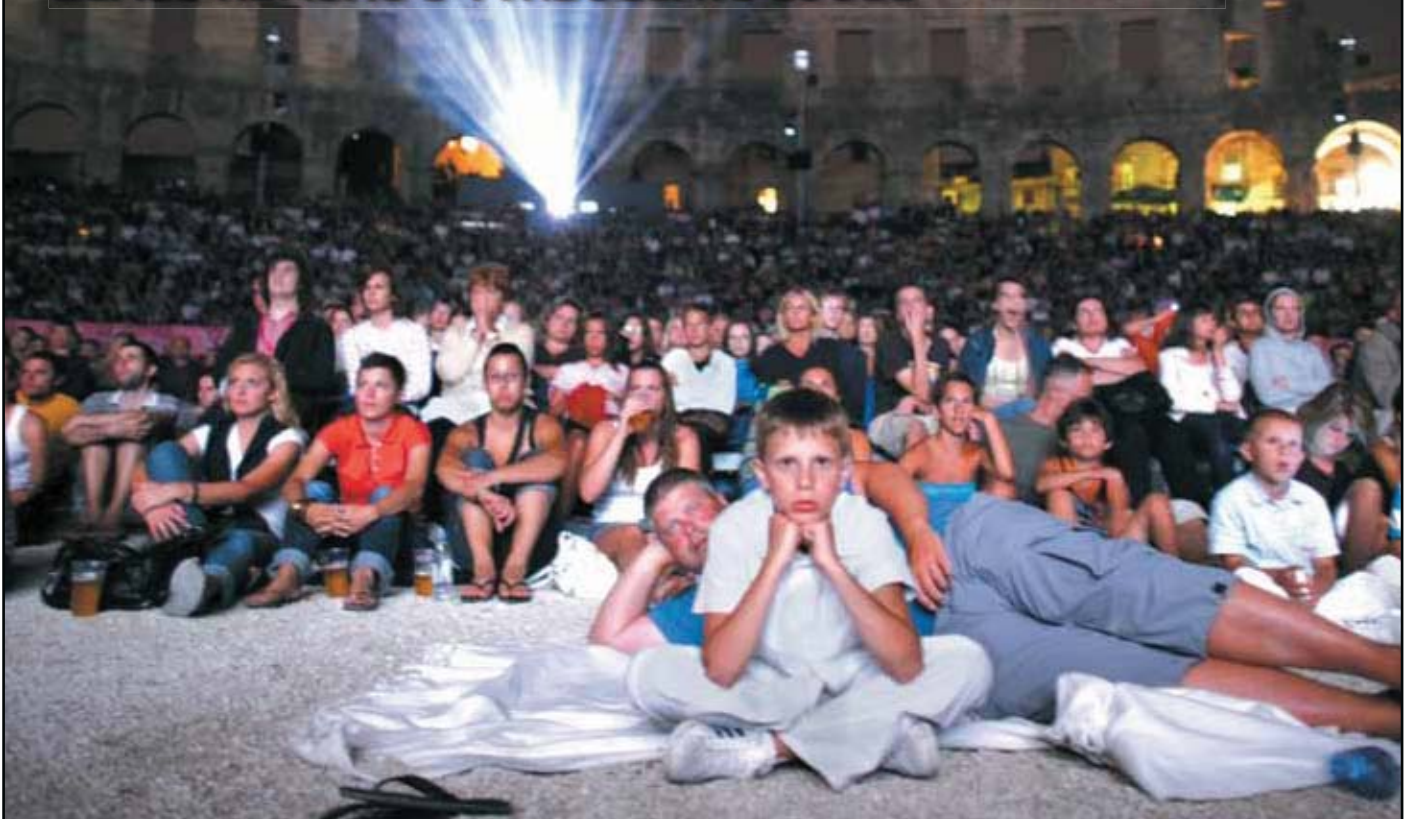
NOVINI 6

56. PULA

FESTIVAL IGRANOG FILMA
18. - 25. 7. 2009.
FILM POD KOŽOM

ČETVRTAK, 23. SRPNJA 2009.

ALICA I HARRY U FILMSKOJ NOĆI ZA PAMĆENJE
NEVEN HITREC INZISTIRA NA EMOCIJAMA
BLAGI KENJAC I TVRDOGLAVI LJUDI

PARTNER FESTIVALA

••T••Com• KulFurist

Nestlé®

Impressum Festivalskih novina

Ravnateljica Festivala
Zdenka Višković-Vukić

Umjetnički ravnatelj
Zlatko Vidačković

Producentica
Tanja Miličić

Koordinatorica programa
Nataša Šimunov

Voditelj popratnih programa
Branka Benčić, Marko Zdravković-Kunac, Svetlana Barać, Zvonimir Rumboldt i Tomislav Fiket

Produkcija zabavnog programa
Ela Poljarević

Voditelj marketinga
Sandra Petrović Dishpalli

Glasnogovornik Festivala
Hrvoje Pukšec

Voditeljica Press centra
Sanela Omanović

Za nakladnika
Zdenka Višković-Vukić

Glavni urednik festivalskih publikacija
Zlatko Vidačković

Urednik Festivalskih novina
Boško Picula

Redakcija:
Jordanka Grubač (zamjenica urednika), Matko Botić,
Ana Miljanić, Nicole Vojak, Sandra Mardešić

Službeni fotografi Festivala
Danko Vučinić (voditelj fotoslužbe), Hassan Abdel Ghani, Slaven Radolović, Hrvoje Matoković

Grafička urednica
Irena Musi

Prijelom
Dora Badurina Šuran

Tehnička podrška
Ivica Šuran, Tomislav Erman

Urednik web stranica
Goran Ivanišević

Tisak
Novi list

Sav materijal objavljen u Festivalskim novinama
dostupan je i na web adresi www.pulafilmfestival.hr

Nakladnik:
Pula Film Festival
Laginjina 5, p.p. 29
52100 Pula, Hrvatska
tel: ++ 385 52 393 321
fax: ++ 385 52 393 320
www.pulafilmfestival.hr
info@pulafilmfestival.hr

Na susretu s novinarima u srijedu 22. srpnja u Circolu predstavljani članovi prvog Hrvatskog filmskog fokusa, zatim redatelj Bogdan Žižić kao laureat nagrade Vladimir Nazor te ekipa novog filma u konkurenciji za zlatne arene *Čovjek ispod stola*

piše: Sandra Mardešić

Hrvatski filmski fokus novost je Festivala igranog filma u Puli čije je sudionike na konferenciji za novinare u srijedu predstavio umjetnički ravnatelj Zlatko Vidačković. Bit Fokusa je omogućiti festivalskim direktorima, selektorima i stranim novinarima da u četiri dana pogledaju recentnu hrvatsku filmsku produkciju, a 25. srpnja sudjelovat će na Okruglom stolu i iznijeti svoje dojmove o hrvatskoj filmskoj produkciji. U Pulu su do jučer stigli Stephen Locke, programski savjetnik Berlinalea, Blagoja Kunovski, umjetnički ravnatelj Festivala braće Manaki u Bitoli, kritičar MRTV i časopisa Sinopsis, potom Roland Rust, ravnatelj festivala istočnoeuropskog filma u Cottbusu, Will Tizard, izvjestitelj lista Variety, Anna Franklin, direktorica portala Film New Europe; Ronald Bergan, kritičar londonskog lista The Guardian; Jean Roy, kritičar pariškog lista L'Humanite; Gabriele Barrera kritičar brojnih talijanskih časopisa, Dubravka Lakić, kritičarka beogradske Politike i Dževdet Tuzlić, urednik kulture Bosanskohercegovačke televizije BHT1.

Druženje s novinarima nastavljeno je u društvu redatelja Bogdana Žižića, dobitnika ovogodišnje nagrade Vladimir Nazor za životno djelo za filmsku umjetnost. Doajen hrvatskog filma i dobitnik dvije Zlatne Arene uzastopce, za *Kuću* i *Ne naginji se van* prisjetio se s nostalgijom svog prvog posjeta Festivalu 1957. kada je u bijeloj mornaričkoj uniformi gledao remek djelo Fedora Hanžekovića *Svoga tela gospodar*. Iako je dugo godina u filmu Žižiću ni dalje ne manjka filmskih tema istaknuvši kako je upravo završio montažu dokumentarnog filma o Leu Juneku, hrvatskom slikaru koji je veći dio svog života proveo na pariškoj adresi.

Predvođeni redateljem Nevenom Hitrecom, novinarima se na novinskoj konferenciji predstavila i ekipa filma *Čovjek ispod stola*. Radnja ove drame smještena je na velegradsku tržnicu i prikazuje „ljude s tajnama i njihove živote s greškama“ – kako stoji u sloganu filma. „Kao predložak za scenarij poslužio je istoimeni roman i tekstovi Vjekoslava Dominija, ali je scenarij žanrovski skrenuo u znatno oporiju dramu, dok je sam film stripovski stiliziran“, objasnio je Hitrec. Ovaj je film

specifičan po tome što zapravo nema glavnih i sporednih uloga te svaki glumac ravnopravno pridonosi slikovitosti ovih tragikomičnih likova s periferije, okupljenih oko posljednje tržnice s kamenim klupama, predviđenoj za zatvaranje. Zanimljivo je da će originalna lokacija, tržnica u Dubravi, doista i biti uskoro zatvorena. Ipak, kao i u prethodno prikazanim filmovima i ovdje se radi o univerzalnoj priči koje se može događati bilo gdje u svijetu jer govori o ljudima i njihovim osjećajima. U filmu između ostalih glumi i već prepoznatljiv glumački par, Jelena Lopatić i Luka Petrušić koji često surađuju još od Akademije, a možemo ih vidjeti na Festivalu i u kratkom igranom filmu *Otpadnici* u izboru Najbolje od Dana hrvatskog filma. „Volim raditi s Lukom, a i Neven mi je rekao da treba dva glumca koji nisu baš lijepi“, sa smješkom je prokomentirala Jelena redateljev izbor središnjeg para.

Bogdan Žižić

Čarolija filma: Arena u utorak navečer ispunjena do posljednjeg mjesta HARRYJA I ALICU VIDIO REKORDAN BROJ GLEDATELJA

Više od šest i pol tisuća gledatelja ispunilo je doslovce svako slobodno mjesto preksinoć u Areni kada su prikazani filmovi *Iz zemlje čudesa* iz Nacionalnog programa te *Harry Potter i princ miješane krvi* iz PoPularne Pulice. Publika se počela skupljati na ulazima u Arenu već u ranim večernjim satima što se i očekivalo s obzirom na iznimno veliki interes za hrvatsku premijeru šestog nastavka filmskog serijala o Harryju Potteru. Baš kao i prije dvije godine kada je u Areni premijerno prikazan prethodni dio filmske sage o

najboljem učeniku iz Hogwartsa, i ove je godine britansko-američkom fantastičnom spektaklu prethodio hrvatski film čiji je glavni junak – dijete. Tako su ljubitelji filma u Areni ostali gotovo pet sati ispred filmskog platna od 21.30 kada je počela projekcija drame *U zemlji čudesa* redatelja Dejana Šorka do 2.20 kada je iscurila odjavna špica filma u režiji Davida Yatesa. Gledatelje je prvo oduševio nastup dvanaestogodišnje Marije Stjepanović kao Alice u hrvatskom kandidatu za zlatne arene, a zatim i Daniela Radcliffea u novoj interpretaciji

Harryja Pottera. Inače, službeno je prodano 4.823 ulaznice za projekcije u utorak navečer u Areni, ali su tijekom srijede u Istarskom narodnom kazalištu organizirane još dvije dodatne projekcije filma *Harry Potter i princ miješane krvi* za sve koji prvi put nisu uspjeli odgledati ovaj dugo očekivani hit. Sličnu bi gužvu, ali i radost trebalo očekivati i za dvije godine kada u srpnju 2011. stigne završni dio serijala naslovljen *Harry Potter i darovi smrti (drugi dio)*. Potteroljupci, pripremite se!

Razgovor s Ivankom Mazurkijević, pjevačicom skupine Stampedo

U našem bi filmu vozili vespe i krali dragulje

razgovarala Ana Miljanić

Drugu godinu zaredom vesela skupina Stampedo podigla je atmosferu u Circolu svojim koncertom u utorak navečer. Tom smo prigodom razgovarali sa simpatičnom pjevačicom Ivankom Mazurkijević o filmu, festivalu, glazbi...

Pripremate li nove materijale?

Pripremamo. CD-i se slabo se prodaju jer je download jako popularan, pa ne znamo još hoće li naš novi album biti u toj formi. Ali nešto se sprema. Kako radim glazbu za kazalište, imam dosta materijala koji je baš za Stampedo. No, sve je još bez datuma, radimo polako i sigurno.

Čime se trenutno bavite?

Sada sam na Brijunima, u kazalištu Ulyssis, pjevam, malo glumim u predstavi *Don Juan*, zato na žalost neću ostati na Festivalu do kraja. Osim toga radim glazbu za kazalište. Ništa ne planiram, sve radim spontano, mogla bih se baviti bilo čime za nekoliko mjeseci. Tko zna, možda postanem hollywoodska diva u 68. godini... (smijeh).

Ove ste godine nastupali i na Povorcima ponosa

u Zagrebu kojom se promiču prava gay populacije.

Bila sam i proteklih godina, ali privatno. Ove smo pak godine i javno podržali gay zajednicu. Interesantno je to kada misliš da se nešto promjenilo, da ljudi shvaćaju, ali onda pored tebe prošeće mladi neonacist i vidiš da to ne postoji, nema promjena. Postoje zli i glupi ljudi koji ne žele prihvatiti različitosti i to je tužno.

Kako u tom smislu doživljavate film? Može li film mijenjati stavove ljudi?

Zbog moje mame sam od najmanjih nogu bila totalni filmofil. Jedina sam u razredu znala stare filmske zvijezde kao što su Katharine Hepburn, Peter O'Toole, one koji su tada bili po strani. Naravno, svi su znali tko je David Hasselhoff, a ja sam bila i ostala zaljubljenik u filmove tridesetih, četrdesetih, pedesetih... Stampedo također teži kabaretskom štihi iz filmova. Čak na našem zadnjem albumu imamo nekoliko pjesama koje govore o filmu, o Hollywoodu. Cijeli Stampedo voli film tako da je taj album naša filmska retrobeba.

A hrvatski film...

Drago mi je da ide uzlaznom putanjom. Imao je svoje loše razdoblje, ali je sada sve bolji i bolji. Poznajem dosta mladih redatelja kao što su Antonio Nuić i Dalibor Matanić koji su sve zbilja izvanredni autori. Iako još nisam naišla na hrvatski film koji me toliko oduševio da ga želim uvijek iznova gledati kao što je to *Lovac na jelene* kojeg sam gledala nebrojeno puno puta. Jako mi je drago što glumci zvuče sve prirodnije na

filmu. Nekada se jako njegovao hrvatski jezik, što je normalno, zemlja nam se osamostalila i oboljela od klasične bolesti dječje države, i cijeli film je izgledao neprirodno, prestrogo. Sada je sve opuštenije, sve je više filmova gdje se govori jezikom ulice i to približava film publici.

Kako bi izgledao film sa skupinom Stampedo u glavnim ulogama?

Zamišljam ga kao talijanski film s vespicama, možda bi čak bilo dobro ubaciti krađu dragulja. Ne bi to bio film ismijavanja provincije, gdje se mali čovjek stavi u sredinu i gleda se njegov površan humor dok unutar sebe skriva more, dubinu. Naš bi film definitivno promicao neku životnu filozofiju.

Nacionalni natjecateljski program

Razgovori s članovima ekipe filma *Čovjek ispod stola*

pišu Jordanka Grubač i Matko Botić

Redatelj Neven Hitrec

U filmu inzistiram na emociji

Nakon nostalgичnog, toplog viđenja Zagreba u drami Snivaj, zlato moje, vaš novi film Čovjek ispod stola bavi se današnjim ljudima s ruba istog grada, s puno manje optimizma.

Ja jesam nostalgičan tip, ali Zagreb kakav sam poznavao uvelike se promijenio. Scenarij je nastao prema istoimenoj zbirci pisca Vjekoslava Dominija, u kojima sam opazio veliku prirodnost dijaloga, to me privuklo. S druge strane, htio sam na stiliziran način u filmu dati kontekstualiziranu sliku današnjice. Htio sam napraviti jednu poetsku sliku malih ljudi u Zagrebu, od kojih svatko ima neku svoju tajnu, neku svoju privatnu emociju koju je godinama tajio. Film tematizira tri dana u kojima se događaju sve eksplozije i razrješenja tih tajni. Zaintrigirala me privatna strana tih priča u današnjem vremenu, donešena u jednom

čudnom ključu, u kojem ima i kazališnih motiva, ali su neke situacije riješene i polustripovski.

Film grube i opore atmosfere svakodnevice neočekivano završava utopistički.

Tekstovi Vjekoslava Dominija su prvenstveno komedije. U tom promišljanju na koji način napraviti to vizualno, ja sam film „zavrtao“ prema tragikomičnim dijelovima, prema toj, kako kažete, oporosti. U osnovi filma je jedna snažna emocija, pa taj kraj, o kojem ja sad ne bih previše govorio, na kraju filma dolazi kao neka vrsta polu-olakšanja, namjerno je tako stiliziran da nudi neko rješenje, ali da svi znaju da to rješenje ne može biti konačno.

Scenarist svih vaših filmova je vaš otac, književnik Hrvoje Hitrec. Koliko je teško poslovno i kreativno surađivati s nekim tako bliskim?

U jednom dijelu izrade scenarija *Čovjek* se jednostavno mora osamiti kao redatelj. Tako je bilo i ovaj puta, izrada završnog scenarija je jedan samotan ali kreativan posao koji redatelj mora obaviti sam, ali sam s ocem dobro surađivao i tijekom svih faza nastanka scenarija.

Volite surađivati uvijek s istim glumcima?

Volim raditi s ljudima koji su dobri glumci, ali imaju i neku vibru, neku energiju koja mi paše privatno. To je odlična kombinacija, naravno da uvijek pokušavam okupiti takve ljude oko sebe.

Glavnu žensku ulogu dodijelili ste Jeleni Lopatić, koja se izvrsno snašla u roli zrele žene, kakve nema često prilike igrati.

Imali smo vrlo opsežne probe, preko tri mjeseca. Što smo dulje isprobavali, to smo bili sigurniji da je to upravo uloga za nju, zato što ona privatno daje tu neku čistoću emocije, ona i privatno nema fige u džepu. Taj kontrast između njenog

mladenačkog izgleda i zrelosti tog lika pomogao je da to ispadne dobro.

Film se gotovo isključivo snimao na jasnoj zagrebačkoj tržnici. Kakva je bila atmosfera na snimanju?

Uvjeti su bili svakakvi, od jutarnje temperature od minus osam ujutro, to toga da je Vanja Drach snimao neke scene u tri ujutro, pa mogu reći da su neke stvari bile malo teže za izdržati. Zato je jako važno da sve na snimanju bude jako dobro isplanirano, da se problemi svedu na minimum.

Posljednji igrani filmovi događaju vam se u Zagrebu, a radnja vaših dokumentarnih filmova uglavnom je vezana za neke druge krajeve. Kako gledate na vezu svog igranog i dokumentarnog opusa?

Najboljem poznajem mentalitet i atmosferu Zagreba, to je nešto što se najviše usudujem prenijeti na film. Nekakva paralela između dokumentaraca i igranih filmova je da i na jednim i na drugim radovima inzistiram na emocionalnim stanjima, a ubuduće bih htio u igranim filmovima manje ustrajavati na naraciji, a više na nekim situacijama koje bude nekakvu emociju u čovjeku. Mislim da će nakon ovog filma biti gledatelj koji neće moći ostati indiferentni prema onome što su odgledali, ali neće moći točno reći što ih je pogodilo.

Bili ste pulski pobjednik prije točno deset godina. Kakvi su Vaši dojmovi o Festivalu u Puli?

Nisam nažalost zbog obiteljskih obveza stigao vidjeti ovogodišnji program. Pula je oduvijek filmski grad, samo treba tu tradiciju na neki način održavati i isprofilirati. Mislim da uvijek treba pokušavati više i bolje, te smatram da bi cijelo društvo i država trebali stati iza ovog Festivala.

Scenograf Mladen Ožbolt

Tržnica na Dubravi prva asocijacija na mjesto radnje

Film se gotovo u cijelosti događa na jednoj slikovitoj zagrebačkoj tržnici. Kako je izgledala potraga za njom?

Kada sam pročitao scenarij, prva slika, prva asocijacija na to mjesto radnje bila je stara tržnica u zagrebačkom kvartu Dubrava. Razmišljali smo i o onoj na Trešnjevci, koja bi se dala likovno obraditi, ali je problem bio u logistici, jer je riječ o puno većem mjestu. Nažalost, ta tržnica u Dubravi je i u stvarnom životu na odumiranju, makar je još uvijek u funkciji iako nije toliko prometna. Ta tržnica ima i slikovite ljude koji su integralni dio atmosfere i sve to me upućivalo upravo na tu lokaciju. Pogledali smo kasnije

dvadesetak drugih tržnica i uvijek smo se vraćali toj u Dubravi. Jediní problem je što je uz tržnicu novoobnovljeno i oličeno dječje kazalište, što nama dakako nije odgovaralo, jer smo morali prikazati jedan svijet u raspadanju. Glavni likovni element na ogromnoj bijeloj fasadi bio je jedan reklamni pano koji izgleda pomalo nadrealno. Tu nadrealnu atmosferu smo pokušali dočarati i patiniranjem i stavljanjem grafita, a možda smo tržnicu mogli još i više zaprljati.

Na toj tržnici vidi se mnoštvo kafića i drugih objekata. Jesu li svi autentični?

Sve je autentično. I boksački klub, i Karitasova baraka, i kafići, i radnje u kojemu se peku piceki.

I kameni stolovi iz naslova?

I te kamene klupe koje sjajno izgledaju na filmu, a u Zagrebu se sve teže nalaze.

Glumica Jelena Lopatić u ulozi Lidije Ova je uloga nešto drugo

Rekli ste da je vaš lik vrlo jednostavna osobnost. Je li glumcu lakše napraviti jednostavan ili kompliciran, kompleksan lik?

Ne znam što je teže ali je činjenica da mi glumci uvijek nastojimo komplicirati i da bi s likom htjeli svašta napraviti, a ja sam ovdje imala taj jako jednostavni lik prodavačice Lidije, jedno lice koje odmah traži da se zna što osjeća i misli. Na filmu je to i jednostavnije postići, teatar je nešto drugo.

Moj kolega je kazao da Jelena napokon glumi mladu ženu, a ne više curicu...

Pa, najčešće sam dobivala uloge koje mi na prvi pogled pašu, ili djevojčice ili drčne cure, a ovo je zaista nešto drugo. Nismo ništa imali unaprijed smišljeno ni moj kolega i partner Luka Petrušić ni ja. Redatelj nas je pustio da radimo i likove smo razvijali iz probe u probu, tako je na poslijetku od zamišljene komedije nastala teška priča, drama. A Luka i ja smo i u privatnom životu prijatelji i kolege, oboje smo neki „štreberski tipovi“ i bili smo u stanju beskrajno ponavljati snimanje, nikad zadovoljni... I kad god smo sumnjali u ono što smo napravili redatelj i snimatelj su nam dali prigodu da ponovimo dok i sami nismo zadovoljni. Spoj nas dvoje, Luke i mene, rijetko se danas može naći, oboje nismo zvijezde, imamo slobodu da sve kažemo jedan drugome i da se sve nama kaže. Eto, iz toga je nastala ova moja uloga. Raditi nam je, i iz tih razloga, bilo prekrasno, a film, k'o film... sve na brzinu...

Glumac Luka Petrušić u ulozi Groša Težak zadatak s obzirom na moje iskustvo

Je li bio težak zadatak napraviti lik s ruba, i s ruba grada i života, i s mentalnog ruba?

Teško je napraviti svaki glumački zadatak, utoliko teži što ga više želite napraviti kvalitetnim, dobrim, boljim, što želite više poletjeti. Neven Hitrec mi je ovdje dao odurno težak zadatak s obzirom na moje iskustvo, no on je vješt redatelj, odlično radi s glumcima i u tri mjeseca proba uspjeli smo napraviti dobar posao.

Jeste li „skinuli“ neki stvarni lik?

Na neki način da, poznam jednog takvog momka, nisam ga doslovno „skinuo“ ali mi je to što znam za njega i što sam ga viđao pomoglo napraviti Groša. To je lik u kojem je sve nešto unutra pa izlazi vani, a trebalo ga je napraviti da ne izgleda nekako oštro u tom svom problemu da ne bi prešao u karikaturu nego da ostane lik u kojem gledatelji mogu prepoznati emociju.

Tandem s Jelenom?

Odlično se razumijemo što nije slučajno, a užasno je važno. Hvala Jeleni za izvrstan glumački posao, ja ne bih znao sam... Po meni, ovo je njena najbolja uloga do sada!

Glumica Vera Zima u ulozi Lucije Volite me malo manje

Ljube vas ovakve uloge, ljubi vas i publika, radite prilično puno zadnjih godina. Kako vam to odgovara?

Pa, napisat ću transparent „Volite me malo manje“, ha, ha, ha... da me manje povlače za rukave po placu, ponajviše zbog Ruže iz TV serije *Odmori se, zaslužio si*.

Utoliko je i ova uloga s tržnice zahvalna. Ili ne?

Mislim da jest, to je za mene bila jedna zahvalna uloga. Željela sam doduše na snimanjima još „podebljati“ lik, biti više pijana, ili više otrovna, ali Hitrec nije dao i mislim da smo ostali na pravoj mjeri.

Uloga vam je dobro legla, tako izgleda i na velikom ekranu, jel' od prve?

Prvo čitanje meni je uvijek i najvažnije. Što god da bi dodavao u hodu ili u finišu, na kraju se vratiš na ono

prvo. Čujte, i sa Shakespearom vam je tako. Uostalom, imala sam i vremena dobro proučiti lik jer sam ulogu dobila dosta rano. Moram pohvaliti i šminku koja je bila vrhunska i koja nas je sve nekako pomakla. Dok sam igrala stalno sam mislila jel' se na ovoj ženi vidi da je u njoj nekoć carevalo ljudsko biće...

Glumica Višnja Babić u ulozi Brigitte Glumim lik s greškom

Vi ste ipak u ovom filmu bili lik s gornjeg dijela tržnice ma što to značilo?

Taj sam lik gradila na zapravo istinitoj premisi o ljudima s greškom. Njihova greška jest u tome da misle da vrijede više i da su zaslužili više, misle da su veći, bolji i značajniji od okoline i da su netko i nešto, ali, to samo misle... To je isključivo san o sebi samima i da manje očekuju od toga sna bili bi sretniji.

Lik nije bilo teško naći i u svakodnevnom okruženju?

Naravno! Nema toga tko ne pozna neki takav lik. Bilo je predivno istraživati, mislim da mi je pošlo za rukom „skinuti“ ga. Tobože drukčija zato što se odjeva u lažne modne marke, šminka i izgleda urednije, ali u biti nimalo različita od ostalih likova iz svog miljea.

Glumica Mirjana Rogina u ulozi Magdalene Svaki lik zaslužuje poseban film

Niste u filmu imali neku od vodećih uloga, ali ste ostvarili upečatljiv lik.

Ovo jest film u kojem i sporedne uloge nisu manje bitne, svaka je po nečemu specifična i svaku čovjek upamti. U tom me scenariju fascinira upravo upečatljivost svakog lika, ma i onoga koji samo prođe kroz kadar. U filmu kao da nema nebitnih situacija, po meni, on je nekakav presjek kroz cijelo jedno društvo.

Govorili ste o psihološkoj slojevitosti filma i likova?

On je svakako psihološki slojevit, radeći ga puno smo razgovarali i analizirali, svaki lik, ako ga izdvojite, kao da zaslužuje svoj posebni film.

Šesti dan Nacionalnog natjecateljskog programa (četvrtak, 23. srpnja)

Priča o tvrdoglavim ljudima i blagom magarcu

Dinarski je krš odavno simbol surovo lijepe prirode i gordih ljudi koji teško pristaju na kompromise. U to će se uvjeriti i gledatelji novog hrvatskog filma u ovogodišnjem Nacionalnom natjecateljskom programu. To je *Kenjac*, drama o ljudima s hercegovačkog krša koji u prekretničkim trenucima rata u Bosni i Hercegovini u ljeto 1995. prolaze kroz vlastite prekretnice pri čemu će ih neočekivano povezati jedna samozatajna životinja. Naslov se filma odnosi na mjesni naziv za magarca kojega u filmu stoički "tumači" magarac Ljubo. Film je djelo redatelja i scenarista Antonija Nuića koji je prije tri godine na Festivalu igranog filma trijumfirao svojim dugometražnim igranim prvijencom *Sve džaba*. Film je nastao u suradnji hrvatskih filmaša s produkcijskim kućama iz Bosne i Hercegovine, Srbije i Velike Britanije, a u glavnim su ulogama Nebojša Glogovac, Nataša Janjić, Roko Roglić, Tonko Lonza, Emir Hadžihafizbegović i Ljubomir Kiki Kapor. Film se prikazuje večeras u Areni s početkom u 21.30.

Kenjac

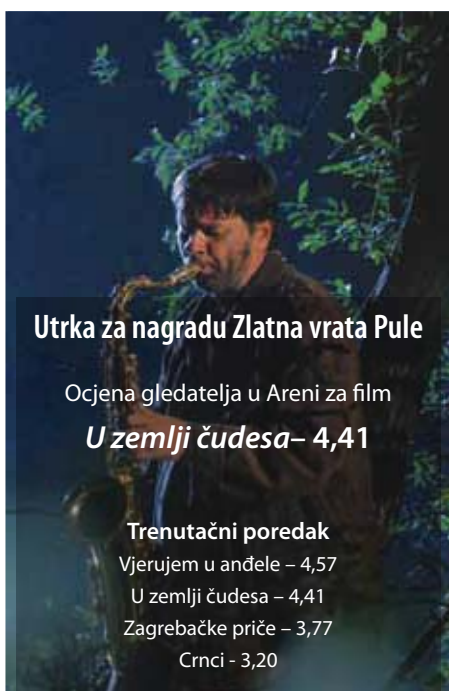
Drama govori o povratku otuđenog sina Bore u zavičaj nakon višegodišnjeg izbjivanja uzrokovanog obiteljskom tragedijom, ali i tragedijom cijele jedne zemlje. Godina je 1995. Boro (Nebojša Glogovac) sa ženom Jasnom (Nataša Janjić) i sinom Lukom nakon sedam godina odlazi u Drinovce, svoje rodno selo u Hercegovini. Brata, koji je s obitelji uspio izaći iz Sarajeva, dugo nije vidio. Boro se učestalo svađa s Jasnom, a s ocem Paškom (Tonko Lonza), kojeg krivi za majčinu smrt, uopće ne razgovara. U dva tjedna godišnjeg odmora Boro će razriješiti sukob s ocem i naučiti biti bolji muž i otac, u čemu će nemalu ulogu odigrati jedan magarac...

Antonio Nuić rođen je u Sarajevu, a diplomirao je filmsku i TV režiju na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu. Član je Hrvatskog društva filmskih redatelja. Autor je scenarija za sve svoje filmove, prikazivane na festivalima u Hrvatskoj i u inozemstvu. Filmografija: kratki film *Na mjestu događaja* (1998, nagrada za najbolji film i scenarij te nagrada publike na Filmskoj reviji kazališne akademije /FRKA/), televizijska drama *Vratite im Dinamo* (2000, nagrada publike na FRKA-i), treća priča dugometražnog omnibusa *Sex, piće i krvoproliće* (2004), dugometražni igrani film *Sve džaba* (2006, *Velika zlatna Arena* za najbolji film, *Zlatne Arene* za najbolju režiju i scenarij te sporednu žensku ulogu na Festivalu igranog filma u Puli; *Srce Sarajeva* Sarajevo Film Festivala za najbolju mušku ulogu; Posebna nagrada žirija na Novom festivalu autorskog filma u Beogradu; *Bronze Rosa Camuna* u Bergamu). Režira televizijske emisije te glazbene, promotivne i reklamne spotove.

OSOBNIA ISKAZNICA FILMA

Hrvatska / Bosna i Hercegovina / Srbija / Velika Britanija, 2009., 90 min, 35 mm; produkcijska kuća: Propeler Film (u suradnji s MaNuFaktura, Bosna i Hercegovina, Hrvatska radiotelevizija, Baš Čelik, Srbija, Film and Music Entertainment, Velika Britanija, Zagreb Film Festival); producent: Boris T. Matić; koproducenti: Antonio Nuić, Vanja Sutlić, Jelena Mitrović, Srđan Golubović, Mike Downey, Sam Taylor; režija: Antonio Nuić; scenarij: Antonio Nuić; uloge: Nebojša Glogovac, Nataša Janjić, Ljubomir Kiki Kapor, Tonko Lonza, Emir Hadžihafizbegović, Asja Jovanović, Blaž Boban, Goga Boban; kamera: Mirko Pivčević; montaža: Marin Juranić; scenografija: Nedjeljko Mikac; kostimografija: Ante Tonči Vladislavić; glazba: Srđan Gulić Gul; zvuk: Srđan Krupjel; maska: Julijana Vušković.

Utrka za nagradu Zlatna vrata Pule

Ocjena gledatelja u Areni za film

U zemlji čudesa – 4,41

Trenutačni poredak

Vjerujem u anđele – 4,57

U zemlji čudesa – 4,41

Zagrebačke priče – 3,77

Crci – 3,20

Gledatelji u Areni o filmu u Nacionalnom programu *U zemlji čudesa*

Katarina Radetić (15)

U početku i nisam baš bila oduševljena filmom. Nekako mi se učinio dosadnim, ali onda kada je priča uzela svoj pravi zamah, shvatila sam da je stvarno dobar. Posljednjih godina hrvatski je film stvarno postao bolji i maknuo se od ratne tematike. Napokon.

Larisa Raić (34)

Film je odličan. Spektakularno su prikazali tu borbu za opstanak, a snalažljivost male glumice me stvarno iznenadila. Baš je bila dobra u ovoj ulozi.

Boris Biss (20)

Svidio mi se film. Dobro je i režiran i odglumljen. Napokon jedan hrvatski film koji nije o ratu, a opet je neka malo teža tematika. Glumci su sve to uvjerljivo odigrali, a mala Marija Stjepanović mi se posebno svidjela. Ovo je nešto drukčije od ubičajenog. Stvarno svaka čast.

Amela Bešić (19)

Moram reći da sam presretna što je ovo hrvatski film koji nije o borbama u ratu, nego o klasičnoj borbi za opstanak. Prikazuje kako je život zapravo težak, a opet završava svojevrsnom idilom, na neki način. To je super. Svidjela mi se mala mlada glumica Marija Stjepanović. Svoju je ulogu odigrala sjajno, ali i ostali glumci su bili izvrsni.

